

Karanlık Alevler

Kan Bađı Serisi Kitap 6

Türkçe Tercüme

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

İçindekiler

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21

Karanlık Alevler
Kan Bađı Serisi Kitap 6
Kan Bađı Serileri

Amy Blankenship, RK Melton
Translator: Zekiye Davas

Telif Hakkı © 2012 Amy Blankenship
İkinci Baskı TekTime tarafından yayımlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.

Bölüm 1

Damon, çatı katındaki dairesinin kapısından içeri girdi ve Alicia'yı ayaklarının üzerine bıraktı. Night Light'tan ayrıldıklarından beri tek kelime etmemişti, sesine ya da duygularına güvenemiyordu.

Aralarındaki sessizlik kulakları sağır ediyordu ama Alicia bu sessizliği bozacak cesareti bulamıyordu. Damon'ın elinin sırtında hissettiğinde, onu oturma odasına doğru ittirirken, onun ne kadar öfkeli olduğunu anladı. Damon'ı görebilmek için hızla döndü ve onun paltoyu üzerinden çıkarıp odanın öbür ucuna fırlattığını sessizce izledi.

Pardösü, kanepenin arkasına düştü ama Damon bunu çoktan unutmuştu, kaçmayı alışkanlık haline getiren eşini takip etmeye odaklanmıştı.

“Damon, bekle,” Alicia geri çekilirken yalvarma ihtiyacı hissetti.

“Ne için bekleyeyim?” Damon başını hafifçe eğerek sordu. Görünürde rahat bir yürüyüşle yavaşça ona doğru ilerledi. “Ben arkamı döndüğüm anda ortadan kaybolman için mi bekleyeyim? Dışarıdaki karanlıkta neler saklanıyor, hiçbir fikrin yok. Orası güvenli değil.”

“Hayatım boyunca hep dışarıda yaşadım. Artık çaresiz değilim... beni dönüştürdüğünde bunu sen sağladın.” Alicia ona sert bir bakış attı ama Damon'ın öfkesini hissederek geri çekilmeye devam etti. “Senden kaçmıyordum ki.” Damon gömleğinin düğmelerini hızlı parmaklarıyla açmaya başladığında Alicia yutkundu.

Damon'ın gözleri kısıldı, Alicia'nın kanepenin arkasına geçtiğini gördü... sanki bu araya mesafe koymak onu durduracakmış gibi. “Bunu daha önce nerede görmüştüm?” dudaklarını hafifçe yukarı kıvrarak sordu.

Alicia, ona verdiği korkutucu gülümsemeye irkildi. “Senden onu görmeye götürmeni istemiştim,” diye hatırlattı.

“Ve ben sana açıkça hayır, henüz değil demiştim.” Damon'ın çenesindeki kaslar Alicia'yı Micah'a sarılırken bulduğu anı hatırlayınca gerildi. O şekilde birbirlerinden hızla uzaklaşmaları, Alicia'nın o diğer werewolf'a yaklaşmasını istememesinin tam nedeniydi.

“Micah endişeliydi... beni seviyor Damon,” Alicia, Damon’ın ona henüz izin verdiği mesafeyi korumasına şans tanıdığı için sakin bir ton denedi. Damon’ın bir anda yanında, kanepenin onun tarafında belirmesi ve avucunu nazikçe yanağına koymasıyla gözlerini kırıştırdı.

“Şimdi bunu yüzüme vurmanın iyi bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun?” Damon tehlikeli bir şekilde hafif bir tonla sordu.

Alicia tam karşılık verecekken Damon bir anda kayboldu. Buzdolabının kapısının çarpıldığını duyduğunda arkasına döndü ve Damon’ın bir bardağa kan doldurduğunu gördü. Damon’ın yaralanmadığını bildiği için kaşlarını çattı... neden kan içiyordu ki?

Korkak bir şekilde birkaç adım attı ama mutfığa girecek cesareti yoktu. “Neden onu içiyorsun?” diye sordu.

İkisi de Damon’ın elindeki bardağın bir anda kırılmasıyla irkildi.

Damon bir saniye gözlerini kapadı, ardından hızla açtı. “Öfkeliyim, sanırım bunu fark etmişsindir ve bunu bastırmak için bu bana güç verecek diye umuyordum.” Alicia, Damon’ın ona kazandırdığı hız yeteneğini kullanarak hızla onun yanından geçip buzdolabına yöneldiğinde Damon kaşını kaldırdı. Birkaç saniye içinde Alicia, dolu bir kan bardağını mikrodalgaya koyuyordu.

Alicia, Damon tezgâha doğru eğildiğinde sırtını tezgâha yasladığında bir ürperti hissetti. Damon bir şey söylemiyordu... sadece başını eğmiş, boynuna yaklaşmış, ama ona dokunmamıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye kısık bir sesle fısıldadı.

“Kendimi test ediyorum,” Damon cevap verdi ve derin bir nefes aldı.

“Neyi test ediyorsun?” Damon’ın içinde yarattığı sıcaklık yüzünden başını geriye yasladı.

Damon, onu görebilmek için geri çekildi. “Başka bir adamın kokusu üzerindeyken aklımı koruyup koruyamayacağımı test ediyorum.”

Alicia, Damon’ın yüzüne vurmak için elini kaldırdığında Damon onun bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. “Bunu yapmazdım eğer

yerinde olsaydım,” diye uyardı. Mikrodalga sinyal verdiğinde bileğini serbest bıraktı.

Alicia, bardağı alabilmesi için kenara çekildi. “O benim kardeşim... bu sayılmaz.”

“Belki sayılmazdı, eğer ona gerçek kardeş olmadığınızı söylememiş olsaydın.” Damon’ın elindeki bardak yine kırıldı. “Lanet olsun, vazgeçiyorum!” Damon sinirle kükredi ve ellerini yumruk yaparak Alicia’nın yanından geçti, oturma odasına yöneldi.

Alicia şakaklarını ovuşturdu, Damon’ın kıskanç zihninde neden bu kadar öfkeli olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Micah’a kardeş olmadıklarını söylediğinde Damon’ın dinlediğini bilmiyordu. Micah’ı rahatlatmak istemişti... Damon’ın ömür boyu kin tutmasını değil. Başını çevirip baktığında Damon’ın duvara yaslanmış büyük pencerelerin önünde durduğunu gördü.

Damon, Alicia’nın kendisine doğru geldiğini camdaki yansımasından izledi. Alicia’nın kollarını arkasından ona dolması yüzünde hafif bir tebessüm oluşturdu. O kadar küçüktü ki Damon’ın görüş alanında neredeyse kayboluyordu. Damon, bileğini yakalayıp Alicia’yı göğsüne yasladı.

“Onun kardeşin olmadığını ne zamandır biliyorsun?” diye sordu, göz göze geldiler yansımada.

“Sadece birkaç saat önce öğrendim ve bunu Micah’a da bu gece söyledim.” Alicia, Damon’ın kollarının güvenine yaslandı. “Bunu yalnızca biz üçümüz ve bizi doğuran Bayan Tully biliyor. Başka kimsenin bilmesini istemiyoruz.”

“Akıllıca bir tercih,” Damon onayladı.

Alicia, Damon’ın anlayabilmesi için kelimeleri dikkatle seçmeye çalıştı. “Ama onu seviyorum, biliyorsun. O benim abim ve hep çok yakındık. Onu görmeme izin vermelisin.”

“Öyle mi?” Damon merakla sordu.

Alicia başını salladı ve Damon’ın kollarında dönerek ona baktı. “Dinle,” diye yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Çocukken kahramanlar listemde

birinci sıraya Micah'ı koymuştum çünkü ailemin beni dünyadan saklamasına o hiç katılmamıştı. Sürekli okula gelir ve beni o hapishaneden alırdı... bazen haftalarca. Bana hep istediğim özgürlüğü sağladı.”

Damon, Alicia'yı sadece kollarında tutmak ve onun gözlerindeki sevgiyi görmek bile öfkesini yatıştırıyordu.

“Ve çok akıllı bir adam. Bana bir gün gerçek aşkı bana gösterecek birini bulacağımı söylemişti.” Alicia, Damon'ın yanağını okşadı. “Haklıydı... değil mi? Beni asla bir yere kapatmazsın, değil mi?”

Damon onu sıkıca kendine sardı ve gözlerini dışarıdaki, gitgide daha tehlikeli hale gelen manzaraya çevirdi. Bu çatı katını bir zamanlar Michael'dan saklanmak için kullanmıştı... şimdi Alicia'yı her şeyden korumak için kullanıyordu.

Gerçek şu ki... geçen gece yaşananlardan sonra bu yer artık Alicia için yeterince güvenli değildi. Onu iblislerden koruyacak bir yer bulması gerekecekti. Üstelik Michael'la tekrar savaşmayı da dört gözle bekliyordu.

“Yani senin kahramanın olabilmem için seni iblislerle dolu bu dengesiz şehirde gözümün önünden ayırmam mı gerekiyor? Bu adil değil,” Damon sitem etti.

“Eğer gizlice kaçmak zorunda kalmazsam, nerede olduğumu hep bilirsin,” Alicia kısa bir nefes aldı ve devam etti. “Senden nefret etmek istemiyorum... seni seviyorum.”

Damon hafifçe iç çekti. “Ben de seni seviyorum... bu yüzden sadece bazı şartlarla özgür olmayı kabul ederim.”

“Ve bu şartlar nedir?” Alicia şüpheyile sordu.

Damon gülümsedi. “Eğer etrafımda olmadığımda kendini nasıl koruyacağını öğretirim.”

“Dövüş dersleri mi?” Alicia heyecanını gizleyemedi. “Varım.”

“Olmalısın çünkü dövüş konusunda gerçekten berbatsın.” Damon ona vurmak isteyen Alicia'nın kollarını yakaladı ve ayaklarını yerden aldı. Onu yere yatırırken vücudu gitgide sertleşiyordu.

“Mesajım net oldu,” gözlerine bakarak söyledi.

Alicia ona dişlerini göstererek tatlı bir meydan okuma sergiledi.

“Ve aramızda artık sır olmayacak,” Damon ciddiyetle ekledi.

Alicia’nın yüzündeki gülümseme daha da büyüdü, altında kıpırdanarak, “Seni istiyorum,” dedi baştan çıkarıcı bir sesle.

Damon’ın sıkı kavrayışı gevşerken Alicia bir anda üstüne çıkarak onu devirdi. Altında seke seke Damon’ın karnına oturdu ve ona meydan okuyan bir bakış attı.

“Mesajım net oldu,” diye alay etti ve yine baştan çıkarıcı bir şekilde kıpırdandı.

“Öyle mi sanıyorsun?” Damon ikisini birden yerden kaldırdı ve Alicia’yı göz açıp kapayıncaya kadar duvara yasladı. Dizini Alicia’nın bacaklarının arasına sokup yukarı kaldırdı, Alicia artık Damon’ın bacağına yaslanıyordu. Damon, Alicia’nın hassas kulağını dudaklarının arasına aldı ve “Bu oyunu iki kişi oynar,” diye fısıldadı.

Alicia eriyordu ve Damon’ın bacağına sürtünerek daha fazlasını istedi. “Bu eğitimi sevdim.”

Damon, bu sözlerin onda yarattığı arzuyla kükredi ve dudaklarını Alicia’nın dudaklarına ani bir tutkuyla yapıştırdı. Ona ihtiyacı olanı verecekti... ama özgürlük o listede yoktu.

Damon Alicia’ya ihtiyacı olanı verecekti... ama özgürlük buna dâhil değildi. Damon, Alicia’nın yarı açık boynuna tutkuyla bir öpücük kondurduğunda Alicia tamamen kendini ona bıraktı. Damon, Alicia’nın her hareketini ve nefesini hissediyor ve ona bir daha asla zarar gelmesine izin vermemeye yemin ediyordu.

Damon’ın Alicia’dan gizlediği şey ise kendi korkusuydu... onu gözünün önünden ayırırsa bir daha onu sağ mı yoksa ölü mü göreceğine dair bir garantisinin olmaması. Geçmişte, Michael ile yaşadıkları yüzünden sevdiği bir kadını kaybetmişti. Ama bu sefer farklıydı... Damon Alicia’yı sadece önemsemiyordu, onu akıl almaz bir şekilde seviyordu.

Damon öpücüğünü bitirdiğinde hafifçe gülümsedi ve Alicia, onun dudaklarına tekrar uzanmak isterken Damon onu kollarına aldı ve kararlı bir şekilde yatak odasına doğru yürümeye başladı. Ama Alicia'nın dişleri Damon'ın sağ memesini hafifçe ısırıp ardından sıcak diliyle yukarı doğru kayarken Damon durdu. Alicia'nın nazik elleri Damon'ın açık teninde gezinirken Damon tamamen dikkatini kaybetti.

Alicia hızla Damon'ın kollarından kurtuldu ve göğsünde dört hafif tırnak izi bırakarak ondan uzaklaştı. Bu çizikler zarar verecek kadar derin değildi ama kesinlikle Damon'ı motive edecek kadar hissedilirlerdi... eğer ona yetişebilirse.

Damon, Alicia'nın bir anda gözden kaybolmasına şaşırıyor ve yatak odasının kapısının hafifçe kapandığını duydu. Kaşını kaldırarak göğsüne baktı ve tırnak izlerinin iyileşip kaybolduğunu izledi. Yatak odası kapısına gözlerini dikti ve Alicia'nın bu baştan çıkarıcı kaçma oyununu umarım sadece ona karşı kullandığını düşündü... düşmanlarına karşı değil.

Alicia kapıyı kilitlemişti ve Damon'ın o kapıdan geçmesini bekleyerek geri geri yürüyordu.

“Merhaba sevgilim, beni özledin mi?” Damon kulağına fısıldadı.

Alicia çığlık attı ve hızla dönerek birkaç adım geri çekildi. Göz göze geldiler ve Alicia balkon kapısına doğru hamle yaptı. Damon gülümsedi ve Alicia'nın kapı koluna uzandığı anda onu belinden kavrayarak yakaladı.

Alicia kurtulmak için mücadele etti ve kıpır kıpır hareketler yaparken Damon onun bu mücadelesinden oldukça hoşlandı. Alicia'yı göğsüne çekti ve Damon'ın elinin göğsüne yerleştiğini hissettiğinde Alicia derin bir nefes aldı.

“Oldukça güzel bir dikkat dağıtmaydı,” Damon boynunu okşarken mırıldandı. Damon hafifçe okşadığı bölgeyi nazikçe ısırıyor ve Alicia başını Damon'ın omzuna yaslayıp inlerken göğsünü yumuşakça sıktı. “Ama bu numarayı yalnızca bana uygulayacağına emin olsam iyi olur.”

Alicia soluksuz bir şekilde gülerek, “Sorun değil. Zaten bir iblisin göğüs uçları seninkiler kadar lezzetli olmazdı,” dedi.

Damon kükredi ve Alicia'nın gömleğinin eteğinden tutup onu bir hamlede yukarı çekerek çıkardı.

Alicia'nın şakacı hali o anda yerini tamamen ciddi bir arzuya bıraktı. Damon ellerini Alicia'nın göğüslerine koydu, dantelli sütyenin üstünden Alicia'nın sertleşmiş uçlarını ovalarken Alicia daha fazla temas için sırtını gerdi.

Alicia, Damon'ın ellerini doğrudan teninde hissetmek istedi ve sütyeninin ön klipsini açmak için ellerini yukarı kaldırdı. Damon Alicia'nın bileklerini yakaladı ve boynuna doladı.

“Ellerini indirme,” diye sert bir şekilde fısıldadı.

Damon'ın elleri tekrar Alicia'nın göğüslerine döndü ve yavaşça karnına doğru ilerledi. Damon bir eliyle Alicia'nın bacaklarından birini yukarı kaldırdı, diğer eli ise Alicia'nın pantolonunun arasındaki kıvrımı nazikçe okşuyordu. Damon neredeyse ona hiç dokunmuyordu ama bu hafif temas bile Alicia'nın o anda neredeyse zirveye ulaşmasına yetiyordu. Alicia'nın kalçası, Damon'ın elinin hareketlerine eşlik ediyordu, daha fazla baskı için fiziksel olarak yalvarıyordu.

Damon bir anda Alicia'nın bacağına bıraktı ve sütyeninin ön klipsini açtı, hızla çıkarıp arkasına fırlattı. Alicia, Damon ile birlikte pantolonunu da çıkardı ve kısa sürede aralarında hiçbir şey kalmadı. Alicia, Damon'ın tenini kendi teninde hissetmekten keyif alıyordu.

O anda balkon kapıları aniden açıldı ve Damon Alicia'yı serin gece havasına taşıdı. “Damon, ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Dışarı çıkmak istemiyor muydun?” Damon yumuşak bir şekilde sordu ve Alicia'yı kalın korkuluğun üzerine oturttu.

Alicia, göğüs uçlarını okşayan rüzgârın etkisiyle Damon'ın bileğini sınıksız kavradı. “Ya biri bizi görürse?” diye etrafa bakarak sordu.

“Eğer bizi görebiliyorlarsa çok pahalı bir dürbünleri vardır ve bence izlemeyi hak ediyorlar,” Damon alaycı bir şekilde gülümsedi ve Alicia'nın vücuduna uzun bir bakış attı. Damon, Alicia'nın bileğini kavrarırken diğer elini de tutup Alicia'yı korkulukta daha güvenli tutmak için sıkıca kavradı. “O zaman onlara unutulmaz bir gösteri sunalım.”

Damon eğildi, Alicia'nın göğüs ucunu dudaklarının arasına aldı ve Alicia'yı yavaşça geriye doğru eğdi. Alicia düşmemek için hızla bacaklarını Damon'ın beline doladı. Akıl olarak Damon'ın onu asla düşürmeyeceğini biliyordu ama yine de düşme korkusu içgüdüsel oldu.

Damon yavaşça Alicia'nın vücudunu öperek aşağıya doğru ilerledi, en sevdiği yerlerde biraz daha uzun durdu. Alicia'nın ıslaklığını öptüğünde Damon, Alicia'dan gelen memnuniyet dolu bir inlemeyle ödüllendirildi.

Alicia başını geriye atarak Damon'ın ilk dokunuşuyla zevkten çılgınlık attı. Şehir sokaklarının üzerinde sallanmayı umursamıyordu, Damon'a daha iyi erişim sağlamak için bacaklarını iyice açtı. Damon'ın memnuniyetle çıkardığı homurtu, Alicia'yı neredeyse zirveye taşıyordu.

Şiddetli bir rüzgâr ikisini birden sarstı, Alicia'nın saçları havada dans ederken, başına değen hafif esinti onu daha da tahrik etti. Birileri tarafından görülme düşüncesi, onun için artık korkutucu değil, inanılmaz derecede heyecan vericiydi.

Angelica ve Zachary kaleye girdiklerinde tamamen bitkin haldeydiler. Ren onlara eve gidip dinlenmelerini söylemişti. PIT, kaçan iblisleri avlama işini vardiyalı yapmaya başlayacaktı ki kimse aşırı yorgun düşmesin. İkisi de gitmek istememişti ama Ren'in haklı olduğunu biliyorlardı... bu iş uykulu yapılacak bir iş değildi. Bu işte hata yaparsan kovulmazsın... sadece ölürsün.

“Ev, tatlı ev,” diye esnedi Angelica.

Onlarla birlikte kaleye dönen PIT üyeleri de Angelica ile aynı fikirdeydi ve kimi dinlenmek, kimi bir şeyler yemek üzere kalenin farklı köşelerine dağıldılar. Angelica ise laboratuvara gitmeye karar verdi, çünkü Jason'ı baygın bir şekilde orada bırakmışlardı. Jason'ın birinin onu duvardaki kanepeye taşıdığını gördü ve gülümsedi.

“Muhtemelen bir süre daha uyuyacaktır,” dedi Zachary arkasından.

Angelica, Jason'ın yumuşak sarı saçlarını bir çocuğu sever gibi okşadı. Onun gibi insanları kurtarmak için iblislerle savaşmaya başlamıştı. Keşke Jason hep masum kalabilseydi, keşke yatağının altındaki canavarların

gerçek olduğunu hiç öğrenmeseydi. Angelica çocukken bile onların gerçek olduğunu biliyordu. Onun için... bilmek berbattı.

Jason'a ölüm fermanı yazan iblisin öldürülmesini hatırlayınca yüzünde minnet dolu bir gülümseme belirdi. Syn'in oldukça işe yarayacağını kabul etmek zorundaydı... keşke biraz deli olmasaydı.

"Git biraz uyu," dedi Zachary yumuşak bir sesle. "Önümüzde çok iş var ve hepimizin en iyi halinde olması gerekiyor."

Angelica başını salladı ve koridorda kendi odasına girdi. Büyük yatağa baktı, ardından üzerindeki... üzerindeki iblis kokusunu atmak için bir duş alması gerektiğine karar verdi.

Kendi banyosuna sessizce girdi, sıcak suyu açtı ve üzerindikileri çıkarıp aynada yarası olup olmadığını kontrol etti. O kadar dövüşmesine rağmen üzerinde bir çizik bile olmaması şaşırtıcıydı. Yine aklına gecenin çoğunda onu gölgelerden izleyen adam geldi... Syn.

Dövüş boyunca her tehlike anında Syn oradaydı. En rahatsız edici olan ise, Syn'in olmadığı zamanlarda onu ararken kendisini yakalamasıydı.

Sıcak suyun altında aklını temizlemeye çalıştı, Syn'in onu korumasına izin vermek istemiyordu. Angelica, uzun zaman önce yalnızca kendisine güvenmesi gerektiğini öğrenmişti ve bu kuralı değiştirmek gibi bir niyeti yoktu.

Vücudunu sertçe ovdu ve ardından saçlarını yıkamaya başladı. Tırnaklarının başını hafifçe kazıması hoşuna gitti ve gözlerini kapatarak rahatladı. Eğer dikkat etmiş olsaydı, buzlu duş kapısının diğer tarafında duran karanlık figürün gölgesini görebilirdi.

Syn, buharlı banyoda hareketsizce duruyor ve Angelica'nın basit bir şeyden bu kadar keyif almasını izliyordu. Bu, bir zamanlar onun saçını yıkadığı zamanları ve Angelica'nın onun dokunuşunu nasıl memnuniyetle kabul ettiğini hatırlatmıştı.

Elini aralarındaki cama koydu, ona dokunma arzusu gittikçe artıyordu. Güneş tanrıları için zaman kavramı insanlarda olduğu gibi akmazdı, bu yüzden genelde sabırlıydılar... ama tanrıların da zayıflıkları olurdu. Syn'in zayıflığı ise hemen önündeydi... ve tamamen çıplaktı.

Angelica, aniden uyluklarının arasında bir sıcaklık hissetti ve bu tanıdık hissi sevdi. Sabunlu bezi tekrar alıp göğüslerini yıkadı ve şişen göğüs uçlarını hafifçe okşadı.

Bezi yere bıraktı, ellerini sabunladı ve doğrudan elleriyle göğüslerini ovmaya başladı. Parmaklarını birer birer göğüs uçlarından geçirirken dudakları aralandı ve nefesi hızlandı.

Syn, Angelica'nın elinin göğsünden aşağıya inip bacaklarının arasına kaydığını izledi. Angelica, Syn'in yarattığı sıcaklığı hafifletmeye çalışıyordu. Syn, elini cama bastırıp yavaşça hareket ettirdiğinde Angelica'nın elleri aynı hareketi taklit etti.

Angelica, duşun camına yaslandı ve parmakları en sevdiği noktaya ulaşır dairesel hareketler yaparken nefesini hızlandırdı. Bu, daha önce defalarca yaptığı bir şeydi ama hissettiği zevk şimdi çok daha yoğun ve farklıydı.

Angelica bir gün bunu biriyle paylaşabileceğini düşündü ve zihninde Syn'in görüntüsü belirdi. Onun karanlık gözleri ve uzun siyah saçları vücudunu iyice ısıttı. En sonunda sessiz bir çığlık atarak doruğa ulaştı ve vücudu keyifle titredi.

Birkaç dakika sonra Angelica suyu kapattı ve Syn, duş kapısı açıldığı anda kayboldu. Havluyu alıp vücuduna sardı ve aynada kendi yansımasına baktı. Ama dikkatini çeken şey kendi vücudu değil, duş kapısındaki buğulu el iziydi.

Arkasını dönüp kapıya baktı ve elini cama yerleştirdiğinde, o el izinin ne kadar büyük olduğunu fark etti. Bu yerin kötülüklerden korunmuş olduğu söylenmişti... demek ki onu izleyen kişi karanlık taraftan değildi. Ya da Storm onlara öyle temin etmişti. Bu onu meleklerin tarafında bir röntgenci yapmaz mıydı?

Bunu şimdilik kafaya takmamaya karar verdi ve odasına döndü. Kendini daha iyi hissediyordu ama tamamen toparlanması için biraz uyuması gerekiyordu.

Saçını kurutup fırçaladıktan sonra yatak odasına geri döndü ve şifonyerden siyah, bol kesim geceliğini çıkardı. Önünde en sevdiği rock grubunun adını

görünce gülümsedi. O rock konserine gitmek, gençken yaptığı tek normal şeylerden biriydi ve o anıyı çok değer veriyordu.

Geceliği giyip yavaşça yatağa doğru yürüdü, yorganı çekip lambayı kapatırken sırttı. I-pod'unu buldu ve sesi kısarak Evil Angel şarkısının sessizliği doldurmasına izin verdi. Yumuşak yatağa derinlemesine gömüldü, gözlerini kapattı ve şarkının onu uykuya daldırmasına izin verdi.

Syn odanın gölgelerinden çıktı ve şarkıyı dinlerken yatağa yaklaştı. Orada olduğunu biliyordu ve ona güveniyordu, bu yüzden hiçbir şey yapmadı. Bu, gerçek ruhunun uyanmakta olduğunun bir başka işaretiydi.

O, Angelica'nın “evim güzel evim” sözlerini duymuştu... Damon'un düşüncelerini neredeyse aynen yansıtıyordu. Damon, yeni eşi Alicia için bir eve ihtiyaç duyuyordu ve Angelica da Damon onu geri kazandığında aynı şeye ihtiyaç duyacaktı. Kane ve Tabatha... yine aynı durum... kadınlar her şeyden önce korunmalı ve değer verilmeliydi.

Damon yataktan uzaklaşıp pencereye yaklaşırken Syn zihinsel olarak onu çağırdı. “Yeni bir aile evi bulma zamanı geldi... ailemiz büyümeye başlıyor.” Damon'un düşünceleri zihinsel bağları aracılığıyla hissedildi ve Syn onun bir karar verdiğini hissetti.

Damon, Alicia'yı kendine doğru çekerek “Aklımda mükemmel bir yer var” diye cevap verdi. “Yarın bir bakacağım.”

Syn'in vücudu pencereden içeri giren yumuşak esintiyle eriyip gitmiş gibi göründü, ancak çatıya yeniden ortaya çıktı. Kalenin iç avlusunu çevreleyen surlar boyunca yürüdü, ara sıra durup gökyüzüne veya mülkün ötesindeki okyanusa baktı.

Arkasında eski ve tanıdık bir varlık hissederek Syn, başını çevirip omzunun üzerinden baktı.

“Uzun zaman oldu,” dedi Storm sessizce. “Ruh eşini bulduğuna sevindim.” Syn'in onun için geleceğini biliyordu, bu yüzden Zachary'nin onu bunca zaman korumasını sağlamıştı.

Syn'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, “Ordun için yeni askerler almışsın... Oldukça gençler, değil mi?”

Storm omuz silkti, “Senin oğullarına sonsuzluğu verdiğinde onlardan daha genç değiller.”

“Ne istiyorsun zaman yolcusu?” Ses tonu ruh halini yansıtıyordu.

“Oradaydın. Yarıktan ne olduğunu gördün,” dedi Storm.

Syn ona soğukkanlı bir bakış attı, “Senin önemsiz savaşların umurumda değil.”

Storm bu sözlerin ardındaki gerçeği biliyordu. Gerçeği Syn'in kendi ağzından duymuştu... ama güneş tanrısının zaman çizgisinde henüz gerçekleşmemişti. Syn bir gün ona, en son biriyle savaştığında... kendi gezegenini yok ettiğini söyleyecekti. Syn bu sırrı onunla paylaşmasının tek nedeni, ikisinin de tanrı olmasıydı. Ama şimdilik... bu, Syn'i daha iyi anlamasını sağladı.

"Angelica, insanlar gibi yetiştirildiği için onları korumak istiyor... birçok kez, ama geçmiş yaşamlarını hatırlamıyor. Senin çocukların da masumları çok korurlar... senin de öyle olduğunu biliyorum." Storm sakin bir şekilde fısıldadı. Syn'in ortadan kaybolmamış olması, dinlemeyi kabul ettiği anlamına geliyordu.

Syn, zaman yolcusunu düzeltmedi ve bilgileri nereden aldığını da sormadı. Bir zaman yolcusu, aramayı seçerse tüm sonuçları görebilirdi. Storm gelecekte endişeleniyorsa, bunun bir nedeni vardı. "Senin kehanetin nedir?"

“İnsanlar her zaman Cennet Bahçesi'ni ararlar, ancak o kadar kibirlidirler ki, içinde olduklarını fark etmezler. Yılanları kovmak her zaman bize, koruyuculara kalmıştır. İnsanlar kendilerini koruyacak güce sahip değildir. Onlara yardım etmezsek, iblisler burayı kanlı bir şehre çevirecek.”

“Ve bu burada bitmeyecek,” diye fısıldadı Syn.

Storm, gözlerinden gözyaşı damlaları gibi akan kanı sildi. Kafasının patlamamasının tek nedeni, sırları paylaşmayacak başka bir tanrı ile konuşuyor olmasıydı.

“Boyutlar arasındaki yarıktan çıkan bazı iblisler, karanlık çağlarda bu dünyayı neredeyse yok ediyordu... Onlara karşı neredeyse yeniliyorduk.” Storm, bu ifadenin ağırlığını aralarında asılı bıraktı.

“Hatırlıyorum,” dedi Syn.

“O zaman, bariyer mührünü korumak ve iblislerin geri dönmesini engellemek için kendi iradeleriyle yeraltı dünyasına gidenleri de hatırlıyorsunuzdur,” diye hatırlattı Storm.

Syn başını salladı, “Kardeşler... nasıl unutulabilir ki.”

“Onlar kaçan iblisleri kovalarken bu dünyaya geri döndüler. Kardeşler bir kez daha bu dünyayı iblis tehdidinden kurtarmak için gönüllü olarak yemin ettiler. Sen ve ben, bu dünyada güçlerinin neredeyse eşit olduğunu dürüstçe söyleyebilecek tek yaratıklar olabiliriz. Bencil nedenlerle gücünü biriktirerek bunu inkar mı edeceksin?”

“Ailemi alıp burayı senin savaşına bırakabilirim,” diye uyardı Syn.

“Ve ben sana kalman için bir neden verebilirim,” diye karşılık verdi Storm. “Şu anda burada üç çocuğun var... ama zaman içinde birçok çocuğunu kaybettin. Sana kayıp çocuklarını geri verebilirim.”

Syn başını çevirip zaman yolcusuna baktı, ancak bu konuşmanın neden olduğu kanı görünce gözlerini kaçırdı. “Gücünü geri kazan... sonra çocukları geri alacağız.”

Storm gülümsedi ve çatıdan kayboldu.

Ren özel ofisine girdi ve masasındaki sandalyeye ağır ağır oturdu. Uzun bir geceydi ve güneşin birkaç dakika sonra doğacak olması, her şeyin bittiği anlamına gelmiyordu. Artık farklı bir tür karanlık vardı.

Kendine yalnız çalışacağına söz vermişti... diğer PIT üyelerine aldırış etmeyecekti. Ama yanında savaşan diğerlerine baktığında, zayıflayanları ve daha uzun süre kalıp savaşacak gücü olanları hissedebiliyordu.

Bazılarını kaleye geri göndermeye başladığında kimse ona soru sormadı... hatta bazıları minnettar görünüyordu. Yaralandığında Hunter'ı dinlenmeye göndermişti. Hintli inatçıydı ve yarasını kimseye söylememişti, ama Ren

kanın kokusunu alabiliyordu. Trevor neredeyse ölmek üzereydi. Wraithler bir süreliğine yaşam gücünüzü tüketme eğilimindedir.

Neyse ki, son anda takviye kuvvetler gelmişti ve Ren, savaşın öfkesini zihninden silmek için ayrıldı... herkesin duygularını, iblislerin kan dökme arzusunu da dahil olmak üzere hissedebiliyordu. Şimdi kale duvarlarının içinde olduğu için, etrafındaki güçlere konsantre oldu ve gülümsedi. Aralarından biri duyguları engelleme gücüne sahipti. Hangisi olduğunu bulabilirse, elini sıkacaktı.

Bu da onu başka bir sonuca götürdü... kaledeki herkesin PIT dosyası yoktu. Ama sorun değildi, onun da yoktu.

Yüksek tavana bakarak, üçüncü katta beş farklı yaşam gücü hissetti. Storm ona o katın kilitli ve yasak olduğunu söylediği için, orada kim olabileceğini merak etti. Ren, gizli bir kapı olup olmadığını görmek için kalenin kat planlarına bile bakmıştı, ama hiçbir şey bulamamıştı.

Raflardaki tüm kitapları çıkarmak veya oradaki her duvara vurarak onu bulmak için zamanını boşa harcamayacaktı. Gizli kapılar bir nedenden dolayı gizli kalıyordu. Orada kim varsa, yalnız kalmak istiyorsa, Ren onun isteğini saygıyla karşılayacaktı.

Odanın havası dalgalandı ve Ren, masanın ucunda oturan Storm'a baktı. Storm'un kanayan burnunu bastırmaya çalıştığını görünce zaman yolcusuna öfkeyle baktı.

“Yine sırları mı anlatıyorsun?” Ren, sesinde hafif bir hırıltıyla sordu.

Storm, bakışını ve soruyu görmezden geldi, burnu kanamayı durdurana kadar öylece oturdu. Mendili çöp kutusuna atarak, yüzünde bilmiş bir ifadeyle Ren'e baktı, sonra düşünceli bir şekilde tavana baktı.

“Oraya nasıl çıktıklarını merak ediyorsun, değil mi?” diye sırıttı. “Giriş kapısını kullanarak gelip gitmezler... pencereler onlara daha uygun görünüyor.”

“Kim olurlarsa olsunlar, burada olduklarına seviniyor gibisin,” dedi Ren merakla kaşlarını kaldırarak.

Storm'un ifadesi ciddileşti. “Onları küçümseme... Onların böyle olmalarının nedenleri var. PIT ekipleriyle etkileşime girmek isterlerse, girerler.”

“Ama onlar ekiplerin bir parçası değiller,” Ren açıklama istedi.

Storm başını salladı. “Hayır, değiller.”

“Tamam o zaman,” Ren omuz silkti. “Onlar KİM?”

“Efsaneye göre, onlar dünyalar arasındaki mühürlerin orijinal koruyucularıymış. Dün geceye kadar, şeytan aleminde mührün o taraftan kırılmasını önlemek için görev yapıyorlarmış.”

Ren başını salladı ve sandalyesine yaslanarak, Storm'un son zamanlarda sessizlik yemini bozduğunu görünce sorularını kesmeye karar verdi. Uykusuzluktan gözleri yanmaya başlamıştı ama bir süre dinlenemeyeceğini biliyordu.

Bölüm 2

Zachary merdivenlerin en üstündeki korkuluğa yaslanarak ana katı aşağıya doğru baktı. PIT'in en genç ve en yeni üyelerinden biri olan Tiara'yı gördüğünde birdenbire hareketsiz kaldı. Tiara, çocukken hiçbir gücü olmamasına ve hiç göreve çıkmamasına rağmen, her zaman PIT'in gayri resmi bir üyesi olmuştu.

Annesinin büyücü yetenekleri nedeniyle Tiara, hayatı boyunca PIT ekibiyle birlikte dolaştırılmıştı.

Diğerlerinden duyduğuna göre, bu durum bir nevi asker çocuğu olmak gibiydi... sadece daha iyi korunuyordu. Ebeveynler savaşa giderken, çocuk genellikle güvenli bir alana yerleştirilirdi... normalde CIA tarafından korunan bir otel odası. Farklı olmakla ilgili bir şey vardı... bazen türünün sonuncusu olmak, hayatlarını çoğu insandan daha zor hale getiriyordu. Bu, en güçlü içgüdülerini harekete geçiriyordu... hayatta kalmak ve yavrularını korumak.

Her PIT üyesinin düşmanları vardı... bu, eğitimli bir iblis suikastçısı olmanın dezavantajlarından biriydi. Aynı düşmanlar, uzun zaman önce bir rakibin dikkatini çekmenin en hızlı yolunun çocuğunu çalmak olduğunu öğrenmişlerdi. Bu durumda, onlara karşı gelen bir PIT üyesinin çocuğunu çalan bir iblis olurdu. Dersler öğrenmesi zordu ve çocukların inzivada tutulması bunun bedeliydi.

Zachary'nin fark ettiği kadarıyla, Tiara hepsinden en çok korunan çocuklardan biriydi. O bile onu sadece birkaç kez görmüştü ve en üst düzey yetkiye sahipti.

Tabii, temasın olmaması, son on yıldır annesi Myra'dan kaçmak için elinden geleni yaptığı gerçeğine bağlanabilirdi. Ama Tiara'nın her zaman onu takip eden, her hareketini izleyen biri vardı, özellikle de ara sıra örgütün geri kalanının gözü önüne çıktığında.

Myra'nın birkaç hafta önce ölümünden sonra, ekibi, bir ekibin lideri öldüğünde gelenek olduğu üzere, PIT'in diğer alanlarına dağılmıştı. Bunu

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>